

Я — купка праху. З погребів століть...

Валерій Гужва

Я — купка праху. З погребів століть
від мене ані знаку, ані звуку.
...Мені з братами випало спинить
нашесть печенігів і сельджуків.

Я — геть ніщо. Доісторичний пил.
Хвіст мамута коштовніший од мене.
...Нащадок мій Василька осліпив —
князь Святополк підступний і скажений.

Я — тіні тінь. Історії міраж.
Сон привида реальніший, їй-богу.
...Богданів лицемірний макіяж
не клав я на лице Вітчизни строге.

Я — шелест вітру, вічна ковила
на залишках розораного степу.
...Сковородою з міста до села
мандрую під анафему Мазепі.

Скажи, нащадку, чи твоя земля
оця, що я давненько є вже нею?
Чи й досі тінь мордовського кромля
не скинув з неї, наче з пліч кирею?

Я — праху прах, я геть ніщо,
я тінь, але затиште, земляки лукаві:
ми в битвах мерли, щоб не животіть
історії своєї байстрюками.

Я — лиш фантом. Хоча й ви всі — то я:
герої, мучні, президенти, блазні...
Аби лиш не міраж — земля своя,
аби завжди і доля, й мова — власні.